

השחפיות והמרומיות בישראל ובעולם

השחפיות והמרומיות (Terns) הן עופות ים קוסמופוליטיים, נמוכי קומה וארוכי כנף, זנב ומקור. עופות אפרוריים דמויי שחף אלו מוגדרים כמינים חברותיים המקננים במושבות רעשניות בדרך כלל, שרובן מרוכזות באזורים הטרופיים והסוב-טרופיים. במשפחתם הקטנה יחסית יש נודדים מרשימים במיוחד, ובראשם שחפית הקוטב המפורסמת בנדידתה השנתית הכפולה מהיקף כדור הארץ. השחפיות מאריכות ימים, והן מוגדרות כביו-אינדיקטורים חשובים לבריאותן של שרשרות מזון בחופי הים ובאזורים לחים.

בצילום: זוג שחפיות גמדיות אמריקאיות (Lest Tern). כמו כול השחפיות ריטואל החיזור מלווה בעיקר בהענקת דגיגים לנקבה. שחפית זאת דומה לשחפית הגמדית שלנו ובחרת לעיתים רחוקות לקנן גם על גדות בתים בדומה לבת-סוגתה "שחפית ברגי" (שחפית מצויצת). צילם: Andy Moffew

למטה: אייר: חיים מויאל

כתב: ד"ר חיים מויאל

תיאור כללי

המינים דקי גזרה והם מאופיינים בכנפיים ארוכות ומחודדות, בזנב ארוך ולרוב ממוחלג, במקור ארוך יחסית וחד (שבעה מינים בעלי מקור צהוב, השאר בצבע שחור או אדום) וברגליים קצרות מאוד וחזקות. פלומתם לרוב בהירה, ולרבות מהשחפיות כיפה כהה שאתה בני הזוג מציגים לרוב בחיזור, כשהיא זקורה כציצית פרועה, אך ישנם כאלה, כדוגמת השחפית הכהה, שחפית האינקה ומיני המרומיות שהם בעלי חזות כהה באופן מלא או חלקי. מקורן של חלק מהשחפיות מגושם יחסית, כמון למשל השחפית עבת-המקור והכספית. אין הבדל זויגני, ובקושי רב ניתן לזהות בין הזכר לנקבה, אם כי קצת לפני עונת הרבייה הזכרים נצבעים בגוונים חדים יותר, במיוחד בראשם וברגליהם. הצעירים בכל מיני השחפיות הם בעלי הופעה דהויה ושונה באופן בולט, במיוחד בעונת הרבייה. הראייה אצל השחפיות חדה ומיוחדת. יש להן יכולת מצוינת לזהות קונטרסיות בהתאמה לזיהוי דגים במים, ולשם כך הרשתית של עיניהן מצוידת בריכוז גדול של תאים קוניים, בשילוב של טיפות שמן מיוחדות. למרביתן בלוטת שומן מפותחת מעל זנבן - למעט אחדות כמו השחפית הכהה המשוללת בלוטת שומן, ועל כן היא מבלה את מרבית זמנה בתעופה ובעונת הקינון גם על הקרקע - מה שמאפשר להן לבלות לעיתים מעט במים. התאמתן למים מתאפיינת גם בקרומי שחייה מלאים בין שלוש האצבעות הקדמיות.

- ① שחפית כהה (Sooty Tern). מין המזדמן באופן נדיר ביותר לאירופה ולישראל. שחפית זאת מקננת במושבות קינון עצומות, כמו באיים טרופיים, כמו סיישל. מבלה בחופי ימים ואוקיאנוסים וכמעט שאינו יורד לקרקע, אלא בקינון. צילם: Jean beaufort skeeze
- ② ביצי שחפית בקן על הקרקע. השחפיות מטילות מעט ביצים בין 1-3 שהם מנוקדות ומוסוות בתוך קן העשוי מגומה מקורצפת ומדופן לעיתים בגיבוב של מעט קש. באדיבות: Pixabay
- ③ שחפיות שחורות-מקור (Sandwich Tern) בלהקה על החוף. אוכלוסייתו העולמי נאמדת בכחצי מיליון פרטים ואצלנו בישראל חורף וחולף לא מצוי. קצה מקורו השחור בצבע צהוב הבולט אצל הבוגרים בקיץ. צילם: Stefan Zier
- ④ שחפיות אינקה (Inca tern) בחיזור אגרסיבי. שחפיות אלו מיוחדות במינן במראה שלהן, בה בעת הזכר והנקבה דומים מאוד. מקננים במצוקי ים, לעיתים בקינים של פינגווינים. צילם: Tim Simpson

השחפית עם המקור הארוך ביותר היא ללא ספק שחפית ארוכת-המקור (*Phaetusa simplex*) ממרכז אמריקה, אשר מקורה הצהוב כפול מאורך ראשה.

מיון ושמות

עד ממש לאחרונה היו השחפיות שייכות למשפחת השחפיים (*Laridae*), וכיום הן משויכות למשפחה נפרדת - משפחת השחפיתיים (*Sternidae*). בבני המשפחה (ובכללם גם הנודי - Noddies) נמנים עשרה סוגים ו-46 מינים (הגזרנים - Skimmers - מקורבים להם מאוד, אך נפרדים מהם). השחפיות מהוות כ-40 אחוז מכלל המינים במשפחה.

בישראל מצויים 14 מיני שחפיות, המהווים כ-35 אחוז מסך המינים העולם, והם כוללים ברובם המכריע את בנות הסוג *Sterna* (11) ואת שלושת מיני המרומיות (בנות הסוג *Chladorias*). לאחרונה הופרדו השחפית הכהה, שחפית השוניות ושחפית הרסן (המזדמנות באורח נדיר לארצנו מים סוף) לסוג *Onychoprion*, בשל ייחודן הרב.

שמותיה המדעי, האנגלי והצרפתי של השחפית נגזרו מנורבגית עתיקה (אך פירושו השם האטימולוגי סתום). בגרמנית מכונה השחפית בשם הציורי "סנונית הים", על שום דמיונה בזנבה הממוחלג וכנפיה המחודדות לסנונית. בעבר כונתה על ידי אהרוני (הזואולוג העברי הראשון) בשם המיוחד "קשיש", על כי דלה ורזה כקשיש, אך השם הפיוטי הזה לא שרד. השם מרומית נגזר על שום היותה מקננת בעבר ב"מי מרום", היא ביצת החולה, וישנם הגורסים כי גם על שם חיים מרום - מהצפרים הנודעים של תחילת המאה ה-20, שתיעד באחד מספריו את מיני המרומיות שבהם צפה בעמק החולה.

תפוצה בעולם

המשפחה מוגדרת כקוסמופוליטית, אשר לה נציגים בכל היבשות, לרבות באזורים הטרופיים, כמו במקרה של מיני הנודי ושחפית ממושקפת - *Onychoprion lunatus*, באזורים הסוב-טרופיים, הממוחים ואפילו האלפיניים - כבמקרה של שחפית הקוטב.

על אף פגיעה מתמדת והתמעטות הדרגתית של אוכלוסיות לא מבוטלות בקרב מינים רבים של שחפיות, מרבית המינים כיום מוגדרים במצב טוב (least concern) על ידי האיגוד הבין-לאומי, ה-IUCN. הפליאה לעשות שחפית הקוטב (*Sterna paradisaea*) שאוכלוסייתה העולמית מוערכת ביותר ממיליון זוגות (פי ארבעה יותר משחפית הים שלנו). גם שחפית רסן נפוצה מאוד במספריה, ואוכלוסיותיה הוערכו ב-2017 על ידי בירדלייף אינטרנשיונל בכ-600,000 עד מיליון וחצי פרטים (40 אחוז באיי ים סוף).

מזון ושיטות ציד

יחסית לשחפים, בני משפחת השחפיות מוגדרים כמתמחים דווקא באסטרטגיית שיחור המזון והדיאטה (ולא רק במאפייני מקומות החיות). המזון העיקרי של מרבית המינים הוא הדגים, אף על פי שאינם נוהגים לשחות. בנוסף לדגים ודגיגים הם צדים דיונונים, שרימפס, חרקי מים, סרטני חוף ורכיכות. הטרף ניצוד על פי רוב תוך כדי רפרוף וצלילה מגובה נמוך יחסית (ישנם מינים כמו שחפית ורודרת, הצוללים מגובה של עשרות מטרים אל הדגים בים).

קיימים מינים כדוגמת המרומיות (*Chladorias sp.*) שצדים תוך כדי מעוף בסמוך מאוד לשפת המים, כשמקורם מוחזק אנכית והם נוגסים מדי פעם בטרפם במפלס העליון של פני המים (להבדיל מהגזרנים, אשר נוהגים ל"גזור" את המים במקורם התחתון הארוך יותר עד לסגירתו על הדג המיוחל). במקרה של המרומיות, עיקר הציד מורכב דווקא מחרקים, פרקי רגליים אחרים ובדוחיים, קרוב לגדות גופי מים.

שחפית הקוטב, הידועה גם כאופורטוניסטית וקלפטופרזיטית, צדה כרגיל בטכניקה מיוחדת מעמדת תצפית קרובה לפני המים, לאחר מעוף איטי אל מול הרוח המאטה את תנועתה קדימה מעל הטרף הנחשק (אגב, מין זה הוא הנפוץ בשחפיות באנגליה ובמרבית צפון אירופה) לשחפית עבת-המקור (*Gelochelidon nilotica*) החולפת וחורפת לא שכיחה בישראל, דיאטה נרחבת למדי. היא אינה מרפרפת אלא צוללת אל הדגים וניזונה באופן מיוחד גם מחרקים מעופפים ואפילו מיונקים קטנים (כמו מכרסמים) בשדות.

תפוצה בישראל

השחפית הנפוצה ביותר בישראל היא כמובן שחפית הים (*Sterna* *hirundo*), המקננת בעיקר בחופים. מין נוסף המקנן אצלנו, אם כי באורח נדיר ביותר, הוא השחפית הגמדית (*Sterna albifrons*), שאמורה להיות מוגדרת אצלנו בסכנת הכחדה. תריסר המינים הנותרים בישראל מוגדרים כחולפים, או מזדמנים, מקייצים או חורפים. השחפית הכספית מקננת בעיקר בים סוף ומשוטטת לאורך כל השנה באזור אילת, ויש סבירות שהיא אף תקנן שם בעתיד. שחפית צהובת-מקור (*Sterna bergii*) מזדמנת באורח נדיר ביותר לארצנו, לאילת. אגב, אני ממליץ לשנות את שמה לשחפית ברג, כשמה המדעי, היות שהשם האנגלי הדומה - *Yellow-billed Tern*, מכוון דווקא למין אחר השם המדעי). *Sternula superciliaris* - (שראוי לכנות שחפית ארוכת-כנף כפירוש השם המדעי). מבין המרומיות, המרומית השחורה (*Chladorias niger*) קיננה בעבר בחולה עד שנות ה-50, וכיום היא מקייצת נדירה (עם הגדלת השמורה ושחזור בית הגידול הביצתי קיים סיכוי שתחזור לקנן). הנפוצה בחולפות בישראל היא המרומית לבנת-הכנף (*C. leucopterus*). מרומית לבנת-לחי (*C. hybrida*) היא חורפת לא מצויה בארצנו, אך על פי טריסטרים היא קיננה בישראל בזמנו.

מקום חיות

מקום החיות העיקרי של מרבית מיני השחפיות הוא בחופי ים ובאיים קטנים (לרבות איים טרופיים), אך רבים מהם מצויים גם בנהרות ובנחלים (מעניין לציין כי שחפית ארוכת-כנף, בלעדית לביוטופ זה), לגונות, מנגרובים וביצות. ישנם מינים אחדים כמו שחפית פרו ושחפית דמארה שפעילותם בחולות המדבר. לשחפית הים (המקננת בארצנו) יש ספקטרום מגוון של מקומות חיות, הרב ביותר מבין כל השחפיות בעולם (למעשה, תועדו במין זה קינים אפילו בין אדני רכבות ומשטחי בטון מלאכותיים, סמוך למגורי האדם).

- ① שחפית ים (Common Tern) מאכילה אפרוח בעמדת אכילה. הצעירים מואכלים גם אחרי הפריחה תוך כדי מסעות דייג משותפות. צילום: Santiago Lacerta
- ② שחפיות ים צעירות מתחננות שוב למזון המבוסס בעיקר מדגים, אך גם מרכיכות ימיות ששרידיהן לאחר פיצוחן מצויות לרגליהם. צילום: Kane Mori Miura
- ③ שחפית שחורת-מקור (Sandwich Tern) נושאת דג גדול במיוחד במקורה. צילום: Andy Morffew
- ④ שחפית גמדית (Little Tern) בדגירה באזור חופי מרוצף באבני חצץ, שם הביצים והאפרוחים מוסווים טוב במיוחד. בישראל שחפית זעירה ואנרגטית זאת מקננת בעיקר בחוף עתלית ובעבר קיננה בעמק החולה (גם בברדאויל בסיני ישנה מושבה לא קטנה, בתקווה שהמצרים שומרים היטב עליה). צילום: Andy Morffew
- ⑤ שחפית גדולה (Royal Tern) עם דג במקורה. שחפית גדולה פעילה גם במנגרובים ולגונות. תפוצתה בצפון אמריקה. צילום: Andy Morffew

תעופה ונדידה

לשחפיות מעוף קליל ואלגנטי המאופיין באופן כללי בטפיחות כנף איטיות ונוקשות בשילוב ריחוף או רפרוף לפרקים. חלקן צוללות למים בנועזות. אגב, השם העברי אינו הולם אותן כלל, שהרי הן מקננות ופעילות במגוון רב במיוחד של בתי גידול, ולכן הייתי ממליץ לשנותו לשחפית מצויה. מינים רבים מבין השחפיות הם בחזקת נודדים, אם כי לא למרחקים גדולים במיוחד, ואף ישנם רבים שהם בחזקת משוטטים, בהתאם למזג האוויר שפע המזון וזמינותו. מעטים מבין קבוצה זו מוגדרים כמינים סדנטרים ויציבים בתחומם, במיוחד כאלה מהאזורים הטרופיים של מזרח אפריקה. שחפית הקוטב ושחפית גמדית הן מהבולטות בנוודות במשפחתן. שיאנית העולם בנדידה שנתית היא ללא ספק שחפית הקוטב (החורפת באנטארקטיקה). במחקר שנערך ב-2007 תוגה שחפית קוטב עם ציוד גיאולוקטור (מכשיר המודד את תנועת העוף למשך שנה) בגרינלנד, מבצעת נדידה מעגלית במשך כחמישה חודשים ולמרחק של למעלה מ-70,000 ק"מ (כמעט פי שניים מההערכות שהופיעו בספרות עד אז). התברר על פי אותו מחקר, כי התקיימו עצירות של כחודש באתרים קרובים לסוף הציורים, כשהחזרה הייתה מהירה יותר באופן משמעותי.

רבייה והתנהגות חברתית

השחפיות הן מונוגמיות, אך ברוב המינים הקשר הזוגי נמשך לעונת רבייה אחת או עונות אחדות (תלוי במין ובנסיבות). הבגרות המינית מתרחשת בגיל שלוש-ארבע שנים (תלוי במין). במחקרים שונים שבוצעו בשחפית הים התברר כי שיעור הצלחת הרבייה היה גדול יותר בקינונים שהתרחשו בעיתוי מוקדם יחסית באביב, ולא בכאלו שהיו

מאוחרים מסיבות שונות, וכן שיעור הצלחת הקינון היה גבוה יותר אצל זוגות בני שבע-שמונה שנים ואילך.

כרגיל, הזכר הוא זה שבוחר את אתר הקינון, ובכל עונת קינון מתקיימים מאבקים על נקודת קינון מועדפת. הריטואל העיקרי בחיזור הוא הבאת דג לנקבה תוך כדי קריאות רמות, אך גם תוך כדי הרמת הראש, זקירה אנכית של הזנב ומעין קידה. אצל שחפית הים החיזור מלווה גם במצג תעופתי שבו הזכר והנקבה עפים במעגלים של 150-200 מ', ואחר כך בגלישה זיגזגית מרשימה אל אתר הקינון.

מרבית המינים טריטוריאליים ואגרסיביים בעונת הרבייה, כדוגמת שחפית הקוטב, שחף שחור-ראש ושחפית הים, ובצילם חוסים שחפיות ממינים שונים וחופמאים. ישנם מינים שלא אגרסיביים בקינון, כדוגמת שחפית הרסן (*Onychoprion aleuticus*) המוגדרת כמין פגיע באזור

① שחפית הקוטב (Arctic Tern). לשחפית זאת כנפיים ארוכות ומחודדות וגם רגליים קצרות במיוחד. מוגדרת כשיאנית העולם בנדידה מהקוטב הצפוני אל הקוטב הדרומי וחזרה. צילם: Ian Preston

② שחפית קוטב במעוף אגרסיבי. מין מיוחד במינו ומלבד היותו האגרסיבי בשחפיות בעונת הרבייה, אפילו אל מול בני-אדם. צילם: Ian Preston

③ זוג מרומיות שחורות (*Chlidonias niger*). עד ייבוש ביצות החולה קיננה במושבה קטנה וללא ספק יש להציגה מחדש חזרה שם (המין נפוץ הן באירופה והן באמריקה). לעיתים מין זה יוצר בני-כלאיים עם מרומית לבנת-כנף. צילם: Brian Desrosiers

תפוצתה, בצפון-מזרח אירופה עד אפילו סיביר הקפואה. אצל שחפית פורסטר (*Sterna forsteri*) ההתנהגות נגד טורפים פוטנציאליים גם היא עזה, ואפילו תוך התגודדות (*mobbing*) רעשנית, ואליה מצטרפים מינים שונים גם מקרב ציפורי השיר שבסביבתה. במקרה של שחפית ארוכת-כנף עובדה זו מנוצלת היטב על ידי תחמסים חוליים ממין טרופי מסוים (*Chordeiles rupestris*), הבוחרים לקנן בתוך מושבותיהן של השחפיות ארוכות-הכנף ולהיות לכאורה מוגנים ביניהן.

לרוב, הקן הוא גומה מקורצפת שהזכר יוצר והנקבה מייד אחריה, ועל ידי כך היא מאותתת לו שהבחירה ראויה ואף מומלצת. במקרים ספורים מאוד מתבצע ריפוד קל בקן או ריצוף בכמה חלוקי אבן או עשב. השחפית הלבנה (*Gygis alba*) המקננת באזור האוקיינוס השקט והחופים הטרופיים שבו אינה בונה קן אלא מטילה את ביצתה היחידה בשקע חשוף בענף עץ. השחפיות מטילות ביצה אחת עד שלוש ביצים (לרוב מוטלות שתיים). הביצים המנוקדות מוסוות היטב. השחפית הלבנה ושחפית הרסן מטילות באורח מוזר רק ביצה אחת, שלא כמצופה מעופות בכלל וממקנני קרקע בפרט. על פי מחקרים מסוימים מתברר, כי במרבית המינים קיימת סינכרוניזציה של הטלת הביצים, שבוקעות

1 שחפיות שחורת-אוזן (Forster's tern) בגלישה וצלילה. מין צפון-אמריקאי. מרבית השחפיות מבצעות צלילות כמעט אנכיות אל הדגים במים. צילם: Andrew Wang

2 שחפית ורדרדת (roseate tern). שחפית עדינה הדומה לאחותיה, השחפית הקוטב ושחפית הים וההבדלים העיקרים מקור ארוך יותר וכנפיים קצרות יותר כשגופם של הבוגרים עם רמזים לורדרדות עדינה. מזדמנת נדירה ביותר בישראל. צילם: Fyn Kynd

3 שחפית-נהר הודית (river tern) מין הפעיל בלעדית במים מתוקים, בעיקר נהרות. נפגע בעשורים האחרונים מזהום בנהרות בהודו, בורמה ותאילנד. צילם: Hari K Patibanda

כמעט סימולטנית, אך קיימים מינים, כמו השחפית שחורת-המקור (*Thalasseus sandvicensis*), שאצלם קיימים מרווחי זמן בין הטלת הביצים, וכן מרווחי זמן בדגירה ובבקיעה, כך שנוצרים הבדלי גודל קלים בין האפרוח הראשון לשני (לא נצפתה אגרסיביות בין האחים). הדגירה נמשכת כרגיל בין 20-28 ימים, ושני ההורים דוגרים, אך לרוב הנקבה היא זו הדוגרת לבדה בלילה והזכר שומר בנאמנות ובמסירות. הבקיעה היא בסיוע של שיניים ארעיות במקור התחתון והעליון של האפרוחים, אשר נושרות כיומיים-שלושה אחרי הגחתם מקליפת הביצים. האפרוחים מטופלים כמה ימים בקן ולאחר מכן הם יוצאים עם ההורים למסעות דיג, ובין לבין אף ממשיכים להיות מואכלים. לאחר כשבועיים בערך האפרוחים מתאספים יחדיו ומואכלים כל אחד על ידי הוריו המזהים אותו על פי קריאותיו ומראהו. הפריחה מהקן מתרחשת לאחר כחמישה שבועות.

על פי מחקרים שונים שיעור ההצלחה הממוצע של שחפיות לא מעטות הוא מעל 80 אחוז. ההאכלה מתבצעת מקור אל מקור, גם אחרי הפריחה (בה בעת גם האם מקבלת דגים מבעלה המסור). רבים מהמינים מקננים במושבות. הגדילה לעשות שחפית ארוכת-כנף (*Sternula superciliaris*) שמושבתה עשויה למנות 15,000 זוגות מקננים יחדיו (בהתאמה לשפע הדיג בסביבה המיידית לאתר הקינון). שחפית הים,

לכישלון הקינון אצל השחפית הוורדרדת (*Sterna dougallii*) הוא שידית ביצים באופן מפתיע על ידי הזרזיר המצוי (*Sturnus vulgaris*). לדידם של המינים הקטנים בשחפיות מקובלת הסברה שהפרעות האדם באתרי הרבייה הן הגורם המרכזי לכישלון הקינון.

תוחלת החיים של השחפית הלבנה, המרשימה בהופעתה הצהורה, היא למעלה מ-40 שנה בשבי (אגב, מין זה נוצל על ידי הפולינזים כחיית מחמד).

והיסעורים, אך לא מעט גם (בדורות האחרונים, לפחות), ובאופן חמור, ממינים חדשים לאזור אשר הוצגו על ידי האדם והתפרצו למכביר. במחקר שבוצע ב-2002 באיים האזוריים התברר שהגורם המרכזי

1 שחפיות כספיות (Caspian Tern) במנוחה בחוף (על אף שצבען כסוף, שמן בא להן מתפוצתן גם באזור הים הכספי ולמעשה מוגדר כמין קוסמופוליטי נפוץ). הגדלות והכבדות בשחפיות בעולם. נציית לאורך כול השנה בחופי אילת והחלה כצפוי גם לקנן שם. צילם: Laurie Boyle

2 שחפית לבנה (White fairy Tern). שחפית מרהיבה בלבושה הלבן מלאכי, למעשה תפוצתה נרחבת למדיי ובניגוד לשחפיות אחרות מקננת על ענפי עצים ומטילה רק ביצה אחת בשקע בעץ. צילם: kris krüg

3 שחפיות כספיות ושחפיות עבות-מקור. שחפיות רבות מקיימות להקות מעורבות הן במושבת הקינון והן בשיחור מזון או במנוחה. צילם: Susan Young

4 שחפית שחורת-אוזן (Forster's Tern). סוככות אוזניהם של הבוגרים בחורף ניכרות היטב ומהווים מסימני הזיהוי החשובים. צילם: Scott Heron

5 מרומית לבנת-לחי (*Chlidonias hybrida*) בלבוש חורף (אגב, בלבוש הקיץ לחייו לבנים ובולטים על רקע גופו האפרפר וקדקודו השחור). בישראל חולפת מצויה ביותר ויש סבירות שמין זה יקנן בעמקי הצפון. מרומית זאת כיתר המרומיות עדינות הגוף והגו, נוהגות לרפרף אלגנטית סמוך מאוד מעל פני המים ולשלול עם מקורה בזווית אנכית פרקי-רגליים מפני המים. צילם: Uddin Ahmed

מינים צוללים שבחרים לעקוב אחר סירות דיג, כדוגמת השחפית הגדולה ושחפית ארוכת-כנף).

חמישה מינים מוגדרים כמינים פגיעים, כדוגמת שחפית הרסן, שחפית דמארה מאפריקה ושחפית פיירי מאוסטרליה (זו האחרונה, האויבים העיקרים שלה הם התן שחור-הגב והעורב לבן-העורף). שלושה מינים הוגדרו זה מכבר כמינים בסכנת הכחדה, כדוגמת שחפית פרו (*Sternula lorata*), שחפית שחורת-המצח (*Chlidonias albostratus*) מניו-זילנד (שם הסכנה האמיתית היא בעיקר ממינים פולשים כדוגמת חולדות וחתולים), ושחפית שחורת-בטן (*Sterna acuticauda*) מהודו. מין אחד בלבד מוגדר בסכנת הכחדה קריטית, והוא השחפית המצויצת הסינית (*Thalasseus bernsteini*), אשר ממנה שרדו פחות מ-50 פרטים (ההכחדה נגרמה בעיקר בשל הכלאה טבעית עם שחפית ארוכת-כנף הדומה לה, ובשל איסוף ביצים מאסיבי על ידי הסינים).

רבים ממיני השחפיות נפגעים בעיקר במושבות הקינון הצפופות שלהם, משלל טורפים, בראשם השועל והחורפן, ומקרובי משפחתם - השחפים

הנפוצה בארצנו ובכל העולם, מקננת במושבות שבהן עשרות זוגות ועד למושבות של אלפי זוגות רבים.

מינים מסוימים של שחפיות, כמו הנודי השחורה (*Anous minutus*), אינם נרתעים מבני אדם עד כדי מגע בעונת הדגירה. שחפית האינקה (*Larosterna inca*) מדרום אמריקה (שהופעתה המצוירת מיוחדת במינה) מעדיפה לקנן במצוקים, אפילו בקיני פינגווינים, ואילו שחפית גמדית אמריקאית (*Sterna antillarum*) בוחרת לקנן גם על גגות בתים.

שמירת טבע

לאחרונה חלה מגמת התמעטות בקרב מיני שחפיות רבים באזורים מסוימים (לא כולל את שחפית הים הסתגלנית, שהיא כיום דווקא במגמת התפשטות באזורים רבים), בעיקר בגלל פגיעה ושינוי מקומות החיות על ידי האדם, לרבות צמצום חופים חוליים וכריית זיפזיף, כמו במקרה של השחפית הגמדית אשר מתמעטת מאוד, זיהום והתמעטות דגים והפרעות אדם בקינון, לרבות לכידה בטעות ברשתות דיג (של